

UZASADNIENIE

W dniu 3 marca 2016 roku, do Sądu Rejonowego w Żaganiu wpłynął pozew P. Ł. przeciwko pozwanej E. Ł., w którym powód domagał się ustalenia, że jego obowiązek alimentacyjny wobec pozwanej ustał z dniem złożenia pozwu.

W uzasadnieniu pozwu, powód podniósł, że pozwana E. Ł. ukończyła studia i jest zdolna do samodzielnego utrzymania się, a także stwierdził, że jego sytuacja rodzinna i materialna uległa zmianie, albowiem urodziło mu się kol jen dziecko, które wraz z jego matką pozostaje na jego wyłącznym utrzymaniu. Powód podniósł również, że jego dochody z prowadzonej działalności gospodarczej uległy obniżeniu w stosunku do lat poprzednich, a także, że nie posiada środków finansowych na zatrudnienie asystentki i tym samym pogorszył się jego stan zdrowia.

Pozwana E. Ł., na rozprawie, w dniu 12 kwietnia 2016 roku, wniosła o oddalenie powództwa w całości. Ponadto, pozwana podała, że obecnie studiuje na Politechnice (...) na kierunku budownictwo na czwartym roku w systemie zaocznym od semestru zimowego roku akademickiego 2015/2016. Planowany termin zakończenia studiów przypada na 2017 roku. E. Ł. oświadczyła również, że podjęła zatrudnienie w biurze projektowym na umowę zlecenie, gdzie zarabia do 1.200,00 złotych miesięcznie. Studia kosztują ją 2.300,00 złotych za semestr, które opłaca jej matka.

Sąd ustalił następujący stan sprawy:

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Żaganiu, z dnia 16 listopada 2010 roku, w sprawie III RC.563/10, podwyższono alimenty na rzecz pozwanej E. Ł. z kwoty 700,00 złotych miesięcznie, ustalonej ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Żaganiu, w dniu 22 października 2003 roku, w sprawie III RC.636/03, do kwoty 900,00 złotych miesięcznie, poczynając od dnia 1 grudnia 2010 roku z obowiązującymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności każdej z raty.

Dowód:

- wyrok SR w Żaganiu z dnia 16.11.2010 roku (k.14 akt III RC.563/10).

W listopadzie 2010 roku, pozwana E. Ł. była studentką I roku studiów stacjonarnych na Politechnice (...). Wynajmowała mieszkanie we W., co kosztowało 800,00 złotych miesięcznie. Dodatkowo, pozwana ponosiła koszty utrzymania związane z wydatkami za media, zakupem biletu miesięcznego na komunikację miejską oraz koszty związane z zakupem przyborów niezbędnych do nauki. Matka pozwanej dawała córce 1.500,00 złotych na pokrycie kosztów utrzymania się we W..

Dowód:

- protokół rozprawy z dnia 16.11.2010 roku (k.13-13v akt III RC.563/10).

Obecnie, pozwana E. Ł. jest studentką czwartego roku na kierunku budownictwo na Politechnice (...) w trybie zaocznym. W maju br. ukończy 25 lat. Pozwana rozpoczęła studia na kierunku budownictwo w 2011 roku, ale od 2010 roku studiowała na Politechnice (...), ponieważ pierwotnie nie dostała się na swój wymarzony kierunek. Do 2014 roku, pozwana realizowała program studiów w trybie stacjonarnym, a następnie, w związku z problemami w nauce z przedmiotów technicznych, przeniosła się w semestrze zimowym w roku 2015/2016, na studia zaoczne. Opłata za studia zaoczne wynosi 2.300,00 złotych za semestr. Ponadto, pozwana podjęła pracę zarobkową w okresie wakacyjnym i zarobiła 1.000,00 złotych, a obecnie, od 19 października 2015 roku, pracuje na umowę zlecenie w (...) we W.. Zarobki pozwanej uzależnione są od liczby przepracowanych godzin i wynoszą około 950,00 złotych miesięcznie. Umowa zlecenie została podpisana z pozwaną do września 2016 roku.

Pozwana wynajmuje we W. mieszkania wspólnie z trzema koleżankami i jej udział w czynszu wynosi 475,00 złotych miesięcznie plus rachunki. Koszty utrzymania mieszkania i opłaty za studia ponosi matka pozwanej. Pozwana

uczęszcza na siłownię, co kosztuje ją 100,00 złotych miesięcznie oraz ponosi koszty związane z zakupem biletu miesięcznego, koszty dojazdów do domu rodzinnego i utrzymania.

Pozwana E. Ł. jest właścicielką mieszkania, w którym zamieszkuje wraz ze swoją matką i młodszą siostrą. Mieszkanie pozwana odziedziczyła po babci. W ocenie pozwanej, mieszkanie to jest warte około 150.000,00 złotych.

Dowód:

- plan zajęciach na studiach (k.24-32),
- przelewy opłat ponoszonych przez pozwaną i pensji (k.33-35),
- zaświadczenia Naczelnika US w Ż. (k.36-38),
- umowa zlecenie z dnia 1.07.2015 roku (k.39-40),
- umowa najmu mieszkania (k.41-42),
- rachunki do umowy zlecenia (k.43-45),
- zeznania pozwanej E. Ł. (k.50-51).

Powód P. Ł. wykonuje zawód stomatologa – prowadzi prywatny gabinet stomatologiczny. Działalność gospodarczą prowadzi we własnym gabinecie, które jest właścicielem. Ponadto, powód jest właścicielem domu jednorodzinnego, w którym zamieszkuje wraz ze swoją obecną partnerką i wspólnym dzieckiem – synem S. Ł., ur. (...). Partnerka powoda pozostaje na jego wyłącznym utrzymaniu, albowiem przebywa na urlopie wychowawczym i nie posiada jakichkolwiek własnych dochodów. Małoletni S. jest zdrowym dzieckiem i rozwija się prawidłowo.

Powód płaci alimenty również na młodszą córkę W. w wysokości 700,00 złotych miesięcznie, a także spłaca raty leasingowe w wysokości 1.208,00 złotych z tytułu zawarcia umowy leasingowej na nowy sprzęt do gabinetu stomatologicznego. W ocenie powoda, po opłaceniu wszystkich stałych kosztów i alimentów na obie córki, na utrzymanie rodziny pozostaje mu kwota 3.000,00 złotych miesięcznie.

Powód skarży się na problemy ze stawem w prawej ręce i wykazuje konieczność zatrudnienia asystentki, na pensję której mógłby przeznaczyć kwotę alimentów płaconych obecnie pozwanej córce. W ocenie powoda, zatrudnienie asystentki umożliwiłoby mu uzyskiwanie większych dochodów.

Dowód:

- odpis skrócony aktu urodzenia dziecka (k.48),
- rachunki powoda (k.12, k.14-23),
- zaświadczenie o dochodach (k.46-47),
- zeznania powoda P. Ł. (k.50).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako całkowicie bezzasadne, należało oddalić w całości.

Zgodnie z treścią art.128 kro, obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania (obowiązek alimentacyjny) obciąża krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Obowiązek alimentacyjny obejmuje zatem, dostarczanie środków utrzymania i środków wychowania. Pod pojęciem dostarczania środków utrzymania należy rozumieć zaspokajanie normalnych, bieżących potrzeb uprawnionego w postaci pożywienia,

ubrania, mieszkania, opału, niezbędnych przedmiotów umożliwiających przebywanie w środowisku i rodzinie. Dostarczanie środków wychowania obejmuje natomiast, powinność starań o zdrowie uprawnionego, o jego rozwój fizyczny i umysłowy, stworzenie możliwości zdobycia wykształcenia, zapewnienie dostępu do dóbr kultury. Środki utrzymania i środki wychowania służą temu samemu celowi, a mianowicie zaspokajaniu usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego (tak Kodeks Rodzinny i Opiekuńczy z komentarzem pod red. K. Piaseckiego, W-wa 2002, s.768).

Zgodnie zaś, z treścią art.135§1 kro, zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie (§2 art.135 kro). Zgodnie, z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1980 roku (III CRN 107/80, LEX nr 8245), „W sprawach o alimenty sąd ma obowiązek dokładnego i wnikliwego ustalenia usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentowania oraz możliwości ich zaspokojenia przez zobowiązanych”.

Zakres obowiązku alimentacyjnego zależy zatem, z jednej strony od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej zaś - od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Pojęcia "usprawiedliwione potrzeby" oraz "możliwości zarobkowe i majątkowe" zostały szczegółowo omówione w uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r. (M.P. z 1988 r. Nr 6, poz. 60). W uchwale tej stwierdzono między innymi: "Pojęcia usprawiedliwionych potrzeb nie można jednoznacznie zdefiniować, ponieważ nie ma jednego stałego kryterium odniesienia. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej oraz od splotu okoliczności natury społecznej i gospodarczej, w których osoba uprawniona się znajduje. Nie jest możliwe ustalenie katalogu usprawiedliwionych potrzeb podlegających zaspokojeniu w ramach obowiązku alimentacyjnego i odróżnienie ich od tych, które jako objaw zbytku lub z innych przyczyn nie powinny być uwzględnione. W każdym razie zakres obowiązku alimentacyjnego wyznaczać będą poszczególne sytuacje uprawnionego i zobowiązanego, konkretne warunki społeczno-ekonomiczne oraz cele i funkcje obowiązku alimentacyjnego. Dopiero na tym tle będzie można określić potrzeby życiowe - materialne i intelektualne uprawnionego. Zakres potrzeb dziecka, które powinny być przez rodziców zaspokojone, wyznacza treść art.96 k.r.o., według którego rodzice obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie - odpowiednio do jego uzdolnień - do pracy dla dobra społeczeństwa. Stosownie do tej dyrektywy rodzice w zależności od swych możliwości są obowiązani zapewnić dziecku środki do zaspokojenia zarówno jego potrzeb fizycznych (wyżywienia, mieszkania, odzieży, higieny osobistej, leczenia w razie choroby), jak i duchowych (kulturalnych), także środki wychowania (kształcenia ogólnego, zawodowego) według zdolności, dostarczania rozrywek i wypoczynku. Przy ocenie, które z potrzeb uprawnionego powinny być uznane za potrzeby usprawiedliwione, należy z jednej strony brać pod uwagę możliwości zobowiązanego, z drugiej zaś zakres i rodzaj potrzeb. Będzie to mieć wpływ na rozstrzygnięcie, w jakiej mierze możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego będą wzięte pod uwagę przy oznaczaniu zakresu obowiązku alimentacyjnego. Zawsze jednak każde dziecko musi mieć zapewnione podstawowe warunki egzystencji w postaci wyżywienia zapewniającego jego prawidłowy rozwój fizyczny, stosowną do wieku odzież, środki na ochronę zdrowia, kształcenie podstawowe i zawodowe oraz na ochronę jego osoby i majątku. Wyjście poza wymienione potrzeby należy już tylko do osobistych cech dziecka oraz od zamożności i przyjętego przez zobowiązanego modelu konsumpcji". Powyższą tezę potwierdza także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2001 roku (II CKN 40/99, LEX nr 52373), w którym stwierdza, iż wykładni art.133§1 kro należy dokonywać w nawiązaniu do art.96 tej ustawy, który nakłada na rodziców obowiązek troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka oraz należyte przygotowanie go do pracy zawodowej.

Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku.

Podsumowując, należy podkreślić, iż górną granicą świadczeń alimentacyjnych są zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego (art.135§1 k.r.o.), choćby nawet nie zostały w tych granicach pokryte wszystkie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego do alimentacji (tak też wyrok SN z dnia 20.01.1972 r., III CRN 470/71, LEX nr 7052).

W przedmiotowej sprawie, powód P. Ł. wniósł o ustalenie, że jego obowiązek alimentacyjny w stosunku do dwudziestopięcioletniej córki E. Ł. ustał, gdyż córka ukończyła studia i pracuje, a zatem, jest w stanie utrzymać się samodzielnie. Ponadto, powód uzasadnił swój pozew również zmianą jego sytuacji rodzinnej i materialnej oraz koniecznością zatrudnienia asystentki stomatologicznej.

Bezspornym jest to, że na powódzie ciąży obowiązek alimentacyjny w wysokości 900,00 złotych miesięcznie, wynikający z wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 16 listopada 2010 roku, w sprawie III RC.563/10. Zgodnie zaś, z treścią art.138 kro, w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Omawianym w tym przepisie zagadnieniem zajął się między innymi Sąd Najwyższy w uchwale Pełnego Składu Izby Cywilnej i Administracyjnej w dniu 16 grudnia 1987 r. (M.P. z 1988 r. Nr 6, poz. 60) w punkcie VII, w którym stwierdził, że „Potrzeby uprawnionego oraz możliwości zobowiązanego ulegają zmianie; tym samym może ulegać zmianie wysokość alimentów. Dlatego w razie zmiany stosunków zarówno uprawniony, jak i zobowiązany mogą żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego (art.138 k.r.o.). Zmiana stosunków może prowadzić do uchylecia obowiązku alimentacyjnego bądź do podwyższenia lub obniżenia alimentów. Obowiązek alimentacyjny wygasa wtedy, gdy uprawniony uzyska zdolność do samodzielnego utrzymania (art.133§1 k.r.o.)”.

Zgodnie z treścią art.133§1 kro, rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Czas trwania obowiązku alimentacyjnego rodziców względem dziecka nie został przez ustawodawcę ograniczony jakimkolwiek terminem, a jedyną okolicznością, od której zależy ustanie tego obowiązku, jest to, czy dziecko może utrzymać się samodzielnie. Dziecko, które nie tylko osiągnęło pełnoletniość, ale zdobyło także wykształcenie umożliwiające podjęcie pracy zawodowej, pozwalającej na samodzielne utrzymanie, nie traci uprawnień do alimentów, jeżeli np. chce kontynuować naukę i zamiar ten znajduje usprawiedliwienie w dotychczas osiągniętych wynikach w nauce. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 listopada 1997 roku (III CKN 257/97, OSNC 1998, nr 4, poz.70) „przy orzekaniu o obowiązku alimentacyjnym rodziców wobec dzieci, które osiągnęły pełnoletniość, brać należy także pod uwagę, czy wykazują one chęć dalszej nauki oraz czy ich osobiste zdolności i cechy charakteru pozwalają na rzeczywiste kontynuowanie przez nie nauki.” Ponadto, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 1998 roku (I CKN 499/97, nie publ.) stwierdził, iż „nawet zdobycie dwóch zawodów przez dziecko nie zwalnia rodziców od obowiązku świadczenia alimentów, jeżeli taki uprawniony podejmuje studia. Wykładnia art.133§1 kro nie może bowiem pozostawać w oderwaniu od art.94 kro, który nakłada na rodziców obowiązek troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i należytego przygotowania go do pracy dla dobra społeczeństwa, odpowiednio do jego uzdolnień. Jest przy tym oczywiste, że jedynie efektywne studiowanie pozwala uprawnionemu liczyć na alimentowanie go.”

Obowiązek alimentacyjny rodziców względem ich dzieci nie jest ograniczony terminem, a osiągnięcie przez dziecko określonego wieku nie stanowi przesłanki jego uchylenia. Nie ustaje z chwilą osiągnięcia przez alimentowanego określonego wykształcenia. Zależy on jedynie od tego, czy dziecko jest w stanie utrzymać się samodzielnie. W przypadku dzieci, które osiągnęły pełnoletniość, należy wziąć pod uwagę, czy dokładają starań w celu uzyskania możliwości samodzielnego utrzymania się, czy też wykazują chęć dalszej nauki oraz czy osobiste zdolności i cechy charakteru pozwalają na rzeczywiste kontynuowanie nauki.

W niniejszej sprawie ustalono bezspornie, że pozwana E. Ł. nie ukończyła studiów wyższych, jak sugerował to powód w uzasadnieniu pozwu. Ponadto, nie może pozwanej zarzucić, że nie czyni starań, aby ukończyć studia w planowanym terminie – 2017 roku. Pozwana, w racjonalny sposób, wytłumaczyła przebieg nauki, potwierdziła, że studia na Politechnice (...) rozpoczęła w 2010 roku, ale niestety nie udało jej się dostać na wymarzony kierunek.

Pomimo to, rozpoczęła studia na tej uczelni na innym kierunku i nadal przygotowywała się do wstępnych egzaminów na budownictwo. W związku z tym, w 2011 roku, ponownie zdawała egzaminy i dostała się na studia stacjonarne na kierunku budownictwo. Od tego czasu kontynuuje naukę na tym kierunku. Do 2014 roku, pozwana realizowała program studiów w trybie stacjonarnym, a następnie, w związku z problemami w nauce z przedmiotów technicznych, przeniosła się w semestrze zimowym w roku 2015/2016, na studia zaoczne. Opłata za studia zaoczne wynosi 2.300,00 złotych za semestr. Ponadto, pozwana podjęła pracę zarobkową w okresie wakacyjnym i zarobiła 1.000,00 złotych, a obecnie, od 19 października 2015 roku, pracuje na umowę zlecenie w (...) we W.. Zarobki pozwanej uzależnione są od liczby przepracowanych godzin i wynoszą około 950,00 złotych miesięcznie. Umowa zlecenie została podpisana z pozwaną do września 2016 roku. Jak stwierdziła pozwana, była ona zmuszona do podjęcia pracy zarobkowej także dlatego, że jej młodsza siostra – druga córka powoda rozpoczęła naukę w gimnazjum społecznym, co spowodowało znaczny wzrost kosztów jej utrzymania. Czesne za szkołę pokrywa się z wysokością alimentów płaconych przez powoda na młodszą córkę. W ten sposób, pozwana odciążyla matkę.

Tym samym, argumenty powoda, że pozwana nie kontynuuje nauki i nie czyni żadnych postępów w nauce okazał się być nietrafionym. Nie można mieć również zastrzeżeń do pozwanej, że ze względów osobistych i rodzinnych, zdecydowała się na zmianę formuły studiów. Z jednej strony, spowodowało to powstanie dodatkowych kosztów – opłaty za studia, ale z drugiej pozwoliło pozwanej podjąć dodatkowe zatrudnienie na umowę zlecenie i osiąganie niewielkich, ale własnych dochodów. Jednoznacznie należy stwierdzić, że dochody osiągnane przez pozwaną nie wystarczają na pokrycie jej usprawiedliwionych potrzeb związanych z zaspokojeniem kosztów utrzymania we W., ponoszeniem opłat za studia. Pozwana wynajmuje we W. mieszkania wspólnie z trzema koleżankami i jej udział w czynszu wynosi 475,00 złotych miesięcznie plus rachunki. Koszty utrzymania mieszkania i opłaty za studia ponosi matka pozwanej. Pozwana uczęszcza na siłownię, co kosztuje ją 100,00 złotych miesięcznie oraz ponosi koszty związane z zakupem biletu miesięcznego, koszty dojazdów do domu rodzinnego i utrzymania. Pozwana E. Ł. jest właścicielką mieszkania, w którym zamieszkuje wraz ze swoją matką i młodszą siostrą. Mieszkanie pozwana odziedziczyła po babci. W ocenie pozwanej, mieszkanie to jest warte około 150.000,00 złotych.

W ocenie Sądu, nie ma obecnie podstaw do tego, aby zwolnić powoda z obowiązku alimentacyjnego wobec córki. Jest to uzasadnione tym, że alimenty w wysokości 900,00 złotych, które uiszcza powód stanowią znaczną część dochodów pozwanej i pozwalają jej na pokrycie swoich usprawiedliwionych potrzeb. Ponadto, jak wynika z zeznań powoda, kwota powyższa nie stanowi, w stosunku do jego dochodów i majątku, a także możliwości zarobkowych, istotnego finansowego obciążenia. Powód winien partycypować w kosztach utrzymania córki co najmniej do czasu ukończenia przez nią studiów w 2017 roku. Poza tym, wątpliwości nie budzi to, że powód ma duże możliwości zarobkowe – jest stomatologiem i prowadzi własną działalność gospodarczą – ma prywatny gabinet, którego jest właścicielem. Ma on również majątek, w tym wybudowany niedawno dom jednorodzinny, który świadczy o wysokim poziomie życia powoda. Co ważne, powód jest w stanie utrzymać swoją obecną partnerkę oraz małoletniego syna, który pochodzi z aktualnego związku powoda. Fakt posiadania kolejnego dziecka, zdaniem Sądu, nie jest przesłanką uzasadniającą ustanie obowiązku alimentacyjnego wobec starszych, uczących się jeszcze dzieci, które nie są w stanie utrzymać się samodzielnie, choćby były pełnoletnie. Podkreślenia wymaga bowiem to, że najmłodsze dziecko powoda urodziło się w (...) roku, a zatem, decydując się na posiadanie kolejnego potomka, powód musiał mieć świadomość tego, że spoczywa na nim obowiązek alimentacyjny wobec starszych córek ze związku małżeńskiego i będzie ponosił koszty utrzymania trojga dzieci. Poza tym, wszystkie dzieci powoda mają prawo do równej stopy życiowej i prawo oczekiwania od rodziców, że zapewnią im godziwe utrzymanie oraz umożliwią uzyskanie wykształcenia, które w przyszłości pozwoli pozyskać pracę zarobkową. W takiej sytuacji jest również pozwana E. Ł..

Trudno jest również zrozumieć argument powoda, że „z zaoszczędzonych alimentów” na pozwaną będzie mógł zatrudnić asystentkę stomatologiczną, co być może pozwoli mu uzyskiwać w przyszłości wyższe dochody z pracy. Jednoznacznie wynika z tego, że powód bardziej martwi się o poprawę komfortu własnego życia niż sytuacją swojego dziecka, które powinien wspierać i dopingować, nie tylko w sposób materialny. Niestety, zachowanie powoda i jego stosunek do córki, który zaprezentował podczas rozprawy pozwala przyjąć, że nie tylko pozwana nie znajduje wsparcia

u ojca, ale przede wszystkim powód P. Ł. ma bardzo negatywny obraz własnej córki i jak najszybciej chciałby „pozbyć się” ciężaru, który ona dla niego stanowi.

Zaznaczyć również należy, że powód P. Ł. domagał się wyłącznie ustalenia, że jego obowiązek alimentacyjny wobec pozwanej E. Ł. ustał. Fakt podjęcia przez pozwaną zatrudnienia i osiągnięcia własnych dochodów mogły być ewentualnie przedmiotem rozważań Sądu w zakresie zmniejszenia świadczenia alimentacyjnego powoda, ale takiego żądania powód nie zgłosił. Zgodnie zaś, z utrwalonym stanowiskiem, obniżenie wysokości świadczenia alimentacyjnego na podstawie art.138 kro w sytuacji, gdy powód żądał uchylenia obowiązku alimentacyjnego, na podstawie art.133§3 kro, narusza dyspozycje przepisu art.321§1 kpc (tak np. wyrok SO w Bydgoszczy z dnia 06.05.2010 roku X CA. 36/10, wyrok SO w Olsztynie z dnia 31.01.2014 roku, RCa.342/13). Mając jednak na uwadze możliwości zarobkowe powoda, zdaniem Sądu, nie zachodzi również jakakolwiek podstawa do rozważania w chwili obecnej zmniejszenia jego obowiązku alimentacyjnego wobec pozwanej E. Ł..

Mając na uwadze powyższe, Sąd, na podstawie art.138 kro w zw. z art.133§1 i 3 kro, oddalił powództwo w całości, stąd orzeczono jak w sentencji wyroku.